

pametna mogao još i prevariti njime. On je vređao Velikog Brata, napadao diktaturu Partije, zahtevao da se sa Evroazijom smesta zaključi mir, zastupao slobodu govora, slobodu štampe, slobodu zbora i dogovora, slobodu misli, histerično uzvikivao da su revoluciju izdali - i sve to u brzom govoru punom višesložnih reči koji je bio svojevrsna parodija na uobičajeni stil partijskih govornika i čak sadržao novogovorske reči - čak i više novogovorskih reči no što je bilo koji član Partije normalno upotrebljavao u stvarnosti. A celo vreme, da ne bi ko makar za trenutak posumnjao u stvarnost koju su Goldštajnovе fraze sakrivale, iza njegove glave se na ekranu videla beskrajna kolona evroazijske vojske u maršu - stroj za strojem snažnih ljudi sa bezizraznim azijskim licima koji su se približavali sve do same površine telekrana, a zatim nestajali da na njihovo mesto dođu drugi, potpuno slični njima. Tupi ritam vojničkih cokula sačinjavao je pozadinu za Goldštajnov blejavi glas.

Nije prošlo ni trideset sekundi Mržnje, a od polovine gledalaca se počele otimati nekontrolisani povici gneva. Samozadovoljno ovčje lice na ekranu i strahobna snaga evroazijske vojske iza njega bili su nepodnošljivi; sem toga, prizor Goldštajnovog lica, pa čak i sama pomisao na njega, automatski su proizvodili strah i bes. Kao predmet mržnje, on je bio stalniji nego bilo Evroazija bilo Istazija, pošto je Okeanija, kada je bila u ratu sa jednom od ovih sila, obično bila u miru sa drugom. No čudno je bilo to što, iako su Goldštajna svi mrzeli i prezirali, iako su svakog dana i hiljadu puta dnevno na govornicama, na telekranima, u novinama, u knjigama, njegove teorije bile pobijane, razbijane, ismevane, pokazivane očima javnosti da se vidi kakva su bedna blebetanja bile - što uprkos svemu tome njegov uticaj kao da nije uopšte opadao. Uvek je bilo novih šupljoglavih žrtava koje su samo čekale da ih on zavede na pogrešan put. Nije prolazio ni jedan dan a da Policija misli ne raskrinka nekog od špijuna i sabotera koji su radili po njegovim uputstvima. On je bio komandant ogromne tajanstvene vojske, podzemne mreže zaverenika koji su se zrekli da obore državni poredak. Ona se navodno zvala Bratstvo. Takođe su se šapatom pronosile glasine o nekoj strašnoj knjizi, zborniku svih jeresi, čiji je autor bio Goldštajn i koja je ilegalno kružila ovde-onda. Nije imala naslova. Kad se pričalo - ukoliko se uopšte i pričalo - o njoj, govorilo se jednostavno ona knjiga. No za tako šta se saznávalo samo preko neodređenih glasina. Ni Bratstvo ni ona knjiga nisu bili tema o kojoj bi bilo koji član Partije rado razgovarao.

U drugom minutu Mržnja naraste do pomame. Svi su poskakivali na stolicama i vikali iz sveg glasa ne bi li kako nadjačali odvratni blejavi glas koji se čuo sa ekrana. Ona ženica pepeljaste kose bila je sva porumenela, a usta su joj se otvarala i zatvarala kao u ribe na suvu. Čak i O'Brajenovo grubo lice bilo podliveno krvlju. On je sedeo veoma uspravno dok su mu se snažne grudi nadimale i podrhtavale, kao da se odupire napadu talasa. Crnokosa devojka iza Vinstona beše počela da uzvikuje na sav glas: "Svinjo! Svinjo! Svinjo!"; ona najednom dohvati težak rečnik Novogovora i baci ga na ekran. Rečnik udari Goldštajna po nosu i odbaci se: glas je i dalje neumoljivo terao svoje. U jednom lucidnom trenutku Vinston se zateče kako i sam više zajedno s ostalim i žestoko udara petom u prečagu svoje stolice. Kod Dva minuta mržnje stravično je bilo to što čovek nije bio primoravan da se pretvara; naprotiv, bilo je nemoguće ne učestvovati. U roku od trideset sekundi više se nije bilo potrebno pretvarati. Odvratna ekstaza straha i osvetoljublja, želja za ubijanjem, za mučenjem, za razbijanjem tuđih lica maljevima, počela bi da struji kroz celu grupu kao elektricitet, pretvarajući čoveka i protiv njegove volje u ludaka koji se kezi i vrišti. Pa ipak je taj bes bio apstraktan, neusmerena emocija koja se mogla skrenuti s jednog predmeta na drugi kao plamen acetilenske lampe. Tako je u jednom trenutku Vinstonova mržnja upravljana ne na Goldštajna nego, naprotiv, na Velikog Brata, Partiju i Policiju misli, u takvim trenucima on je bio svim srcem uz usamljenog, ismejavanog jeretika na ekranu, jedinog zatočenika istine i